

almindelig Veltalenhed, havde han i Løbet af kort Tid svunget sig op til at blive Egnens erklærede politiske Fører og omtaltes bestandig rundt om i Landets Blade som „den bekendte Bondehøvding Hans Jensen fra Vejlbj“. Denne ledende Stilling havde han imidlertid ikke kunnet opnaa uden ved Forbigaaelse af den Mand, der var det egentlige Ophav til den hele folkelige Bevægelse i Menigheden, nemlig Væver Hansen. Der havde derfor i Begyndelsen været dem, der med nogen Ængstelse iagttog Sogneraadsformandens hurtigt stigende Indflydelse, idet man havde Grund til at formode, at den stridsindede Væver ikke roligt vilde finde sig i en saa grov Tilsidesættelse. Men til almindelig Forbavselse viste Væveren i dette Tilfælde en ham ganske uvant Fredsommelighed; ja man erfarede efterhaanden, at det var Væveren selv, der fra først af havde skyndet Sogneraadsformanden til Deltagelse i det offentlige Liv og endog meget alvorligt foreholdt ham, at han i sin uafhængige Stilling ligefrem skyldte Menigheden at stille sin Tid og sine Talegaver til dens Tjeneste.

Det saae i det hele ud, som om Væveren nu, da Kampens Farer og Spænding var forbi, uegennyttigt lod de andre høste Æren og Lønnen for hans lange og taalmodige Arbejde. Aar for Aar havde han trukket sig mere tilbage i sit Væsens Sneglehus uden iøvrigt derfor paa nogen Maade at være bleven ligegyldig for den Sag, som han havde viet sit Liv. Tværtimod. Samtidig med, at han afslog at modtage selv den ringeste af de Æresposter, der i rigt Maal blev ham tilbuddt som en Anerkendelse af hans Fortjenester, paatog han sig af egen Drift den beskedneste Invalidegærning i Fremskridtshærens Tjeneste. Han besørgede frivilligt al Slags Budtjeneste, var de mange forskellige Bestyrelser behjælpelig med deres Regnskaber og Brevføring, ja vedblev lige trofast — endog, som det syntes, med forøget Aarvaagenhed — at forrette sin gamle Spion- og Polititjeneste i Menigheden. Endnu dukkede han op med sit skæve Smil overalt, hvor man mindst ventede ham, og satte sig forover paa Stolene med sine røde Hænder foran Munden for under Samtalens Gang at skele sig til Titlen paa den Avis, man holdt i Haanden, eller til